

Kaktüs
ve
Lavinya

EMIRHAN SARICA

Kaktüs ve Lavinia

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000

000 "Bartın, sana yazdığım bir şiiri okuyacağım."

000

000

000

000

000

000

main

Künye

000

Gözüme vuran ışıkla uyandığım da doğruca sağıma baktım.
Bartın yüzündeki gülümsemeye beni izliyordu.

“Hey!” dedim utanarak. Ardından gözümü kapattığım
ellerimi aralayarak yüzüne baktım.

“Bartın, neden aptal aptal sırtıyorsun?”

Zıplayarak ayağa kalktı, yanıma yaklaştı, perdeleri
tamamen açtı.

“Havanın güzelliğine bak!” Kafama vurup,

“Ölmek için harika bir gün!” dedi.

Bu cümleyi duyduktan sonra sinirlendim. Yastığı arkamdan
alıp Bartın’a fırlattım. Gülerek kaçtı, haylaz çocuk...

Saat 12.00 olmuştu. Çekmeceme uzanıp uzun süredir
okuduğumuz şiir kitabını çıkardım. Bugün sesli
okuma sırası ondaydı. Kitabı elimden alıp uzak bir köşeye
geçti. Dinleyici karşısındaki bir konuşmacı edasıyla
tişörtünü düzeltti. Sesini temizledi, başlamadan önce bana
bir bakış attı. Heyecanla yerimde kıpırdandım.

Üzülme! Üzülme benim

Saçlarını okşayacağım

Ona şiirler okuyacağım

Kalkacak etrafımda zıplayacaksın

Ağlamayacaksın

Ellerini tutup öpeceğim

Gözyaşlarına yanağımı değdireceğim

Bir mucize gerek

Bana sarılacaksın

Sana her şey olacağım

Yine beni seveceksin

Bunu küçümseme

O kırık sancılı bir rüyaydı.

Tekrar yüzünü avuçlayacağım Tekrar sineceğim sana Bir
şarkı açacağım

Senden çıkıp benim dizlerime yatacaksın

Benim şair ruhum sende parlayacak Senin kırık sancın bende parçalanacak Ama bir mucize gerek Artık satırlara ağlamamam gerek Artık gerçek olması lazım bunun Artık rüyalara ihtiyacım yok Gerçek nerede?

Nerede ellerin, gözlerin, dudakların? Sen var mısın?

Yaralarını sarmak istiyorum Artık bana mucizeler yetmiyor Bartın şiiri bitirdiğinde içimde anlamlandıramadığım bir duygu vardı. Gözlerim acıyor ve kalbim ağrıyordu. O denli bana ithaf edilmiş gibiydi ki, her şeyi bırakıp ona sarılmak istedim. Kitabı masanın üzerine bırakıp kollarını açtı. Yatağımdan hızlıca kalkıp kollarına atıldım. Beni sıkıca sarıp saçlarıma buseler kondurdu. Kalbim sanki yerinden çıkacak gibi atıyordu. Dayanamayıp birkaç damla gözyaşımı Bartın'ın göğsüne bıraktım.

“Sana değer veriyorum, bunu biliyorsun değil mi Alar?”

Gözyaşlarımda boğulurken başımı sallayarak onaylayabildim.

“Seni seviyorum, sen de bunu biliyorsun değil mi Bartın?”

Tam o anda odaya giren hemşireyi görünce birbirimizden ayrıldık.

“Çocuklar, çok fazla hareket ediyorsunuz ve bu sizin için riskli olabilir.”

Gözlerimi kapatıp kulak kesildim.

“Risk mi? Zaten öleceğiz.”

Sımsıkı yumduğum gözlerimi açarak Bartın'a baktım. Her zamanki umursamaz tavrını takınıp omuz silkti. Hemşire gözlerini devirip ilaçlarımızı hazırladı. Biz yataklarımıza geçtikten sonra o da sırayla serumlarımızı taktı. Benimki takılırken gözüm Bartın'daydı. Daha öğle vakti olmasına rağmen gözleri kapanmak üzereydi ve tavanı izliyordu. Uykuya daldığında,

“İyi uykular.” diye fısıldadım.

Gözlerini açmadan gülümsedi. Bünyesi çok zayıf ve serumlara karşı direnci düşük olduğundan hemen

uyumuştı. Hayata karşı güçlü olan fakat ruhu kırık dişli,
kırık çocuğum, birkaç damla seruma yenilmişti.

000

Vakit gece yarısı, yer odamız. Bartın ve benim odam. Sanırım ömrümün geri kalanı burada geçecek. Her ne kadar insanların hakkımdaki konuşmalarını -bana göre boş laflar- dinlemediğimi söylesem de pankreas kanseriydim. Bartın'da ise tümör vardı. Seçilmiş olanlardan bir miktar daha şanslıydım. Çünkü yanımda o vardı.

Şöyle bir düşüneyim: Yakında öleceğim ve bu son yıllarımı, aylarımı, belki de günlerimi yaşıtım olan bir çocukla geçiriyordum.

Ve o çocuk benim gibi delicesine kırıktı.

Delicesine kırıktık.

"Bu tavan ne kadar da kirliymiş."

Aniden düşüncelerimden sıyrılıp güldüm.

"Mükemmel manzaramız hakkında düzgün konuş seni velet."

Gözlerimi tavandan çekip ona baktım. Yüzünü buruşturup, "Haha, veletmiş. Senden aylarca büyüğüm küçük hanım." dedi.

Bartın böyle dediğinde durdum.

Aslında Bartın'ı kendi gördüğüm kadarıyla tanıyordum, onun bana anlattığı şekilde değil. Kurduğu cümlelerle tanıyor, kendime göre uyarlayıp seviyordum onu. Oysa o, oydu...

Utana sıkıla,

"Şey...Bartın, doğum günün ne zaman?" diye sordum.

Sonra bakışlarını benden çekip pencereye yoğunlaştı.

"3 Mart."

Gerçekten çok utanmıştım, benimkini biliyor olmalıydı.

"12 Mayıs."

Gözlerimi kocaman açıp aniden ona baktım. Kıkırdadı,

“Hayır, dışından düşünmedin salak.” dediğinde rahatlayıp nefesimi verdim.

“Ama bunu yaparak tasdikledin.” dediğinde dudağımı büzüp ellerimi kenetledim.

Derin bir nefes aldı.

“Ölmeni istemiyorum Alar.”

Bartın böyle dediğinde bende garip şeyler oldu yine. Sanki kendimi uçurumdan aşağıya atıyordum. O haz, o his, o heyecan ve o nefesin toparlanmayışı... Gözlerim doldu aniden. Bu zamana kadar hastalığımla yüzleşmiş ve kendini ölüme bir o kadar hazırlamış ben, bir cümle ile yıkılmıştım. İlk birkaç dakika hiçbir şey diyemedim. Ağlamama müsaade edip ses etmedi. Gelip sarmadı beni. Ama sonra,

“Sen de iyice ağlak oldun be!” dedi.

Gözlerimi silip yüzüne baktım.

“Biliyor musun?” dedim parmaklarımla oynayarak.

“Hastalığımı öğrendiğimde hiç korkmadım. Ben hiç ölümden korkmadım bu yaşıma kadar, korkacağımı da zannetmiyorum.”

Bir gözünü kapatıp eğildi.

“Yerinde olsam ben de korkmazdım. Cennete gideceksin Alar.”

Bu aralar bir farklıydı Bartın, fazla düşünmeden devam ettim.

“Ailemin kabullenmesi zaman aldı. İlk geldiğim gün hastane bomboştı. Sanki kocaman dünya benim için bir odaya yığılmış gibiydi. Aradan haftalar geçmişti ki bir gün bağırışlar duydum. Afacan bir çocukla aynı odayı paylaşmak zorundaydım. Bir de o kadar yaramazdı ki görevliye tekme atmıştı.”

O anlar aklıma geldiğinde ağzımı kapattım. Kirpiklerim ıslak ıslaktı.

“O çocuk, hiçbir zaman ölecekmişim gibi acıyarak davranmadı bana. Olduğum gibi benmişim gibi davrandı hep. Şiirler okudu, bahçedeki çiçekleri sevdi benimle.